

ประสบการณ์การไปบำเพ็ญกุศลที่วัดอัมพวัน

วิเชียร บุนนาค

R7022

ข้าพเจ้าเดินทางจากบ้าน จ.ขอนแก่นไปวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ตามคำแนะนำของท่าน อาจารย์บุญส่ง ออกจากบ้าน ๒๑.๓๐ น. มาตามเส้นทางบ้านไผ่ - ชนบท - มัญจาคีรี - ช่างสามหมอบ - แก้งคล้อ อีกประมาณ ๒๐ กม. จะถึงชัยภูมิ ไฟหน้ารถเกิดดับไปเฉย ๆ จอดรถข้างทาง อาศัยไฟฉายเล็กที่นำมาด้วย เปิดฝากระโปรงรถยนต์ดูก็ไม่ว่าเป็นอะไร เพราะผู้ที่ร่วมเดินทางไป ผู้ชาย ๔ ผู้หญิง ๑ ขับรถเป็นทุกคน แต่ดูเครื่องไม่เป็นสักคน จอดรถอยู่ประมาณ ๒๐ นาที เลยให้ลองสตาร์ทรถดูใหม่ ลองไฟก็ติดดี จึงขับเรื่อยมา ไฟหน้า ไฟต่ำ - ไฟสูง ติด ๆ ดับ ๆ มาตลอดจนถึงชัยภูมิ แวะร้านข้าวต้ม ๒๔ น. เศษแล้ว ในใจผมคิดว่าเราคงจะไม่มีบุญวาสนา กินข้าวต้มแล้ว ถ้าวไฟไม่ติดใช้ไม่ได้ก็จะกลับ ตอนนั้น ในใจผมคิดคนเดียว และคิดกราบไปถึงหลวงพ่อใหญ่ วัดอัมพวัน ว่า ถ้าบุญผมมีจะได้ไปกราบหลวงพ่อใหญ่ที่ จ.สิงห์บุรี ก็ขอให้รถยนต์มีไฟหน้ารถสะดวก อย่าให้การเดินทางมีอุปสรรคใด ๆ เลย

เมื่ออธิษฐานในใจแล้ว ก่อนจะเดินทาง ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่า ถ้าวรถยนต์ไม่เรียบร้อยก็จะสั่งเดินทางกลับขอนแก่น แต่เมื่อทดลองเครื่องเปิดไฟรถยนต์ ทั้งไฟใกล้ - ไฟไกล - ไฟหรี ก็ยังไม่ดีเท่าเก่า ตอนนั้นคุณสุธีได้ไปจับ ๆ คลำ ๆ ตรงสายไฟรวม ตรงสวิทช์ไฟรถยนต์ ได้ดึงเอาเศษสำลีเบาๆรถกระจุกหนึ่งประมาณก้อนเท่าหัวแม่มือ แล้วทดลองไฟรถใหม่ ปรากฏว่าดีขึ้น ไฟรถใช้งานได้ดีเหมือนปกติ ก็ดีใจ และพากันเดินทางต่อไป จ.สิงห์บุรี

นี่เป็นเหตุการณ์เริ่มต้น คล้ายอิทธิปาฏิหาริย์ อธิษฐานถึงหลวงพ่อใหญ่ ขอมากราบเท้า พระเดชพระคุณให้ถึงที่วัด

ผมมีโรคประจำตัว คือ โรคความดันโลหิตสูง และ โรคเบาหวาน ซึ่งเป็นมาแต่ปี ๒๕๒๒ กินยาฝรั่งคุมมา ๑๔ ปีแล้ว ตอนนี้มีอาการจะต้องปวดปัสสาวะตลอดเวลา ประมาณถึงหนึ่ง ชั่วโมงครึ่ง จะต้องปวดและออกไปปัสสาวะ บางครั้งก็ปวดหนักด้วย แม้ซีสมคิดก็แนะนำให้อยู่ปฏิบัติที่ศาลาเล็กติดกับกุฏิแม่ใหญ่ ไม่ต้องไปรวมกับกลุ่มใหญ่ แต่เมื่อถึงเวลาเดินแถวเกือบ

๑๓.๐๐ น. ข้าพเจ้าไม่เข้าใจก็เดินรวมติดกลุ่มใหญ่เข้าไปปฏิบัติที่ศาลาใหญ่กับเขาด้วย แปลกที่ข้าพเจ้าไม่ปวดปัสสาวะในเวลาที่เข้าปฏิบัติเลย ยิ่งนึกแปลกใจตนเอง คงจะเป็นเพราะ

๑. ตื่นเต้น
๒. อิมมูนูที่เรารู้ได้ตั้งใจมาปฏิบัติ
๓. เกรงใจคนอื่นอีกจำนวนมาก จะทำให้เขาเสียสมาธิ และจะเป็นบาปแก่ตัวเอง
๔. สมกับคำทักทายของ อ.บุญส่ง ที่แนะนำไปว่าอย่างคุณวิเชียรนี้สบายมาก ผมแน่ใจว่าคุณจะต้องหายจากโรคเบาหวาน ๑,๐๐๐ % ขอให้ได้ไปพบหลวงพ่อใหญ่ และเข้าปฏิบัติเถิด จะไม่ผิดหวังแน่นอน นี่เป็นเหตุการณ์ที่ ๒ ที่ข้าพเจ้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันกับหลวงพ่อใหญ่

ต่อไปเป็นประสบการณ์ประการที่ ๓ ที่ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะเล่าให้ผู้สนใจฟังด้วย ประกอบการพิจารณาสำหรับผู้ที่จะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันด้วยคือ อาจจะเป็นด้วยความไม่รู้และคอยดูทำตาม ๆ เขาไป ทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้กราบพระรับศีล ๘ ปวารณาตัวเข้ากรรมฐานเหมือนคนอื่น ๆ พอเข้าคืนวันที่ ๓ ของการปฏิบัติ ข้าพเจ้าและคุณสุธีรู้สึกหิวน้ำ จึงเดินไปเพื่อจะหาน้ำดื่ม พวกสุนัขที่นอนเฝ้าแถวนั้นต่างเห่ากันเกรียวกราว และวิ่งเข้ามาเป็นหมู่ คุณสุธีถอยมาอยู่หลังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็หยุดและพูดกับสุนัขที่วิ่งเข้ามาเหล่านั้นว่า ผมมาดี ผมมาปฏิบัติอยู่ที่นี่ ผมหิวน้ำครับ ผมจะมาหยิบน้ำไปกินครับ ผมมาดี พวกสุนัขเหล่านั้นเขาพากันกลับไปนอนตรงที่เดิมที่เขาอนอยู่

รุ่งขึ้นเป็นประสบการณ์ที่ ๔ ซึ่งเห็นว่่าก็คงจะเล่าให้ฟังด้วยโดยไม่อาย จะได้เป็นตัวอย่างและข้อคิดที่ดีของผู้ที่ตั้งใจจะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันต่อไปครับ คือ วันที่ ๙ มี.ค. ๓๖ ซึ่งเป็นวันที่ ๔ ของการเดินทางมาที่วัดอัมพวันเพื่อปฏิบัติธรรม คุณโพธิ์ที่ไปด้วย เดินทางกลับขอนแก่นแล้ว ตอนเช้า ขณะจะไปรับประทานอาหารผ่านห้องแม่ใหญ่ ได้ยินผู้ที่อยู่ในห้องแม่ใหญ่ กำลังสนทนากันดัง ๆ เป็นการว่ากล่าวพวกที่มาปฏิบัติธรรมว่า ห้องพวกนี้ ผู้ทำหน้าที่ซักผ้าด้วยเครื่องไปพบมาฟองว่า ทำเหมือนกับอยู่โรงแรม ห้องรกไม่เป็นระเบียบ มีการสูบบุหรี่และเขี่ยขี้บุหรี่ไว้ พวกนี้ไม่ได้มาทำบุญ แต่พากันมาเอาบาปกลับไป

ตอนนั้นผมได้ยิน รู้สึกโกรธและเสียใจมากที่มีการกล่าวหากัน โดยไม่ทราบที่ผมได้ผ่านมาได้ยินและยืนฟังอยู่ แต่ผมก็ไม่ได้เข้าไปโต้ตอบแต่ประการใด ได้แต่นึกโกรธและเสียใจเป็นอย่างมาก เพราะเห็นว่ากรกล่าวหาอันนั้นเป็นการไม่ถูกต้องกับความจริงนัก

ด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ผมคิดมากและเสียใจมาก จนจิตใจไม่เป็นปกติ พวกเขาขึ้นศาลากันหมดแล้ว ผมจึงออกจากห้องไปพบแม่ใหญ่ ตั้งใจว่าจะไปเล่าให้แม่ใหญ่ฟังถึงเหตุผลจากการที่ถูกกล่าวหาตั้งกล่าวที่เล่ามาข้างต้น เมื่อพบแม่ใหญ่แล้วก็ได้แต่พูดแสดงความเสียใจและรับผิดชอบตามที่ถูกกล่าวหา ทั้ง ๆ ที่ตัวไม่ได้ทำผิด และแม่ใหญ่ก็มีได้ว่ากล่าวแต่ประการใด ผมจึงขออนุญาตแม่ใหญ่ปฏิบัติอยู่ที่ศาลาเล็กข้างกุฏิแม่ใหญ่ อ้างว่าจิตใจไม่สงบ จน ๑๑.๐๐ น. ถึงเวลารับประทานอาหาร ก็ออกมาร่วมรับประทานอาหารพร้อมกัน เนื่องจาก ๒ ชั่วโมงที่ปฏิบัติอยู่ที่ศาลาเล็กข้างกุฏิแม่ใหญ่ ความรู้สึกนึกคิดที่แรกสับสนมาก ทั้งโกรธ ทั้งเสียใจ จิปาถะ แต่เมื่อหนึ่งปฏิบัติไปประมาณ ๑ ชั่วโมงผ่านไป ก็มีความรู้สึกผิด ชอบ ชั่ว ดี เกิดขึ้นแก่ตนเอง เริ่มพิจารณาความผิดของพวกตน - เหตุที่เขาฟ้อง จนกระทั่งมาถึงผลที่ได้รับ เกิดจากอะไร อะไรเป็นต้นเหตุ อะไรเป็นความผิดที่เกิดขึ้น จนมีการกล่าวหาเหล่านี้ ทำให้คิดได้ว่า ถ้าเราไม่ทำสิ่งนี้ไว้ แล้วจะมีการกล่าวหาหรือ ต้องแก้ที่ต้นเหตุ เราเป็นผู้ผิดจริง เราเป็นผู้กระทำไว้ ถ้าเราไม่กระทำไว้ ก็จะไม่มีการกล่าวหาเกิดขึ้นแน่นอน

เมื่อคิดได้และเห็นสิ่งผิดเป็นครู จึงกลับมีความรู้สึกขอบคุณผู้ชักผ้า ที่เป็นผู้กล่าวหาพวกผม และกลับรู้สึกขอบพระคุณท่านผู้นั้น ที่ได้เป็นครูแก่ตัวผมโดยไม่รู้สึกรู้สีกตัว และผมก็กลับรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณผู้ที่ทำให้ผมได้คิด นึกอะไรได้อีกหลายอย่างที่จะเกิดประโยชน์มหาศาลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้

จนกระทั่งวันสุดท้าย วันที่ ๖ ของการมาปฏิบัติธรรม ตอนเย็นเมื่อเวลากรรมฐานแล้วขึ้นปฏิบัติบนศาลาตามปกติ จนเลิกประมาณ ๒๒.๐๐ น. กลับมาที่ห้องพัก จึงปรากฏการณ์แปลกขึ้น เป็นปรากฏการณ์ประการที่ ๕ ที่กระผมจะได้เล่าให้ฟังต่อไปนี้

หลังจากกลับมาห้องพักแล้ว ทำธุระส่วนตัว เข้านอนกำหนดอยู่นาน แต่กลับมีจิตคิดฟุ้งซ่าน คิดถึงบ้าน คิดถึงสุนัขที่บ้านที่กำลังท้องจะออกลูกหรือยัง เรียกจิตกลับมา คิดหนอ คิดหนอ อยู่หลายตลบ จิตกลับมา พอกำหนดไปได้หน่อย จิตก็เตลิดไปอีก คิดว่าเรามาที่นี้ที่วัดอัมพวันนี่ ๗ วัน ได้แต่วิธีปฏิบัติไป ไม่เห็นได้อะไรเป็นชิ้นเป็นอัน อ.บุญส่งเล่าให้ฟังว่า มาวัดนี้แล้วจะเห็นบุญเห็นกุศลทันตาเห็น คิดหนอ คิดหนอ เรียกจิตที่คิดเตลิดกลับมาอีก กำหนดต่อก็คิดเตลิดอีก จนหลับไป มารู้สึกตัวตื่น ตัวเองกำลังนั่งร้องไห้อยู่ด้วยความดีใจ เพราะเมื่อหลับไปแล้ว รู้สึกว่าจะฝันก็ไม่ใช่ เป็นความรู้สึกคล้าย ๆ ครั้งหลับครั้งตื่น เห็นใบหน้าคนทั้งผู้หญิงผู้ชาย เป็นใบหน้าของคนแปลก ๆ คล้ายคนโบราณ ก็มีประมาณ ๓๐-๔๐ คน มีคนรู้จักเพียง ๓-๔ คน เป็นใบหน้าลอยมาให้เห็น บางหน้าก็เห็นชัดแต่ไม่รู้จัก บางใบหน้าก็เห็นจาง ๆ เยอะแยะรอบตัวเรา

สุดท้ายเห็นใบหน้าแม่ชัดเจนลอยมาและยิ้มให้เหมือนเมื่อตอนแม่ยังมีชีวิตอยู่ ต่อจากเห็นใบหน้าแม่แล้วก็เห็นใบหน้าพ่อลอยมาชัดเจนและยิ้มให้เหมือนเมื่อตอนมีชีวิตอยู่เช่นกัน เท่านั้นแหละผมมีความรู้สึกดีใจที่ได้เห็นหน้าพ่อแม่จนตัวเองร้องไห้ดีใจมาก แล้วรู้สึกตัวเองคล้ายเพิ่งตื่น นิ่งร้องไห้อยู่ด้วยความดีใจ คุณพ่อ คุณแม่ผมได้เสียชีวิตไปประมาณ ๒๐ กว่าปีแล้ว เคยฝันเห็นท่านเพียงครั้งเดียว ตั้งแต่ท่านเสียชีวิตไป พยายามคิดนึกก่อนนอน ขอฝันเห็นท่านอีก ก็ไม่เคยปรากฏให้เห็น ครั้งนี้จึงรู้สึกดีใจมากจนน้ำตาไหลพรากเลย แต่ก็พยายามเก็บความรู้สึกไว้ ครั้นเผลอคิดถึงเรื่องเห็นหน้าพ่อ-แม่ก็ดีใจน้ำตาไหลทุกที

ข้าพเจ้าจึงได้รู้สึกซึ่งถึงการเดินทางไปปฏิบัติที่วัดอัมพวันของหลวงพ่อใหญ่ ตอนนี่เองว่า การที่เราปฏิบัติธรรมนั้น จะส่งผลให้ทั้งในชาติปัจจุบันและในชาติหน้าต่อไป ถ้าเรายังไม่หมดกรรมจะต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่อีก ทั้ง ๆ ที่ในการเดินทางไปวัดอัมพวันนั้น ข้าพเจ้าและคณะไปอย่างมืด ๆ ไม้รู้อะไรเลย และแม้กระทั่งกลับมาถึงบ้านแล้ว ก็ยังรู้สึกครึ่ง ๆ กลาง ๆ มีตบ้างสว่างบ้าง ยังไม่รู้ซึ่งถึงขีดสุดในการปฏิบัติ ต่อเมื่อได้กลับมาถึงบ้าน ได้ปฏิบัติต่อเนื่องกันมาเหมือนอย่างที่ปฏิบัติที่วัด ได้อ่านหนังสือกฎแห่งกรรมของหลวงพ่อให้ ๑ ชุด ๖ เล่ม ที่บุชามาพร้อมทั้งฟังเทป ๕-๖ ม้วนที่หลวงพ่อใหญ่ได้อบรมสั่งสอนเทศน์ให้เราฟังทั้งเก่าและใหม่ พร้อมวิดีโอ ที่หลวงพ่อสอนวิธีปฏิบัติกรรมฐาน จึงได้เข้าใจลึกซึ้งถึงแก่น ทุกบททุกตอนที่อ่านหนังสือกฎแห่งกรรม และฟังเทปที่ท่านเทศน์ง่าย ๆ แต่เข้าใจแจ่มแจ้ง ง่ายแก่การปฏิบัติต่อไป เป็นสิ่งที่จะเกิดรู้แจ้ง เห็นจริง ทุกชั้นตอน มีกำลังใจปฏิบัติธรรม เร่งให้เกิดความก้าวหน้าทางการปฏิบัติด้วยเป็นอย่างมาก

ก่อนจะจบเรื่องนี้ มีข้อสังเกตอีกนิด ท่านที่ไปวัดอัมพวันที่หลังอาจจะได้เห็นเหมือนข้าพเจ้าคือ มีสุนัขตัวเมียหลายตัวที่ถูกแม่ใหญ่ แต่มีอยู่ตัวหนึ่ง ถึงเวลาตีระฆัง เรียกผู้มาปฏิบัติธรรมเข้าแถวรอเดินไปศาลา สุนัขตัวเมียสีขาว ๆ ตัวนี้ เขาจะมาเดินตรวจแถวดูทั้งซ้าย ขวา ทั้งแถวผู้หญิงและแถวผู้ชาย แล้วเขาก็จะไปนั่งรออยู่ตรงหัวแถวระหว่างแถว หญิงชายที่ยืนอยู่ เมื่อพี่เลี้ยงเห็นว่าพร้อมก็จะมาเดินนำแถวไปยังศาลา สุนัขตัวที่ว่านี้ เขาก็จะเดินตามพี่เลี้ยงไปส่งที่ศาลาทุกครั้ง ลองมอง ๆ ดูเถอะครับ เขาคงเป็นมนุษย์ชาติมาก่อนแล้วต้องมาเกิดใช้กรรมในชาตินี้ก็เป็นได้

สุดท้าย ข้าพเจ้าขออวยชัยให้พรแก่ผู้ที่บุญถึง คิดจะไปกราบหลวงพ่อใหญ่ที่วัดอัมพวัน ได้เดินทางไปบำเพ็ญกุศลปฏิบัติธรรมให้ได้สมความตั้งใจปรารถนา และสำเร็จลุล่วงการปฏิบัติ และรับผลกุศลกรรมดีที่ปฏิบัติได้รับเท่าทันตาเห็นเช่นข้าพเจ้าเช่นนี้ เทอญ

อหิง ได้ทราบมาจากท่าน อ.บุญส่ง ว่า ขณะนี้มีผู้บริจาคที่ประมาณ ๑๐๐ ไร่ ที่เขื่อนอุบลรัตน์ เพื่อให้หลวงพ่อใหญ่ท่านสร้างวัด โดยมีข้อแม้ให้หลวงพ่อใหญ่ได้โปรดขยายสาขาการปฏิบัติธรรมขึ้นที่วัดที่จะสร้างขึ้นใหม่นี้ เพื่อประโยชน์ของคนทางภาคอีสานอีกมากที่มีศรัทธาแต่ไม่มีกำลังจะเดินทางไปวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี จะได้มีโอกาสได้ปฏิบัติธรรม ณ ที่วัดที่สาขาที่จะสร้างขึ้นใหม่นี้ ขอให้สำเร็จลุล่วงสมประสงค์ตามเจตนาโดยเร็วด้วยเถิด เพื่อพวกชาวอีสานและตัวข้าพเจ้าขอปวารณาตัวเป็นผู้รับใช้ด้วยผู้หนึ่งตามกำลังและความสามารถที่มีอยู่ และถ้ายังมีชีวิตอยู่ด้วยนะครับ